

TES + VÉREK

a Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet lapja

XXXI. évfolyam 8. szám

2021. szeptember

Kötődéseink

Amikor pl. a „2x2 néha 5” már nem csak egy bohém nóta szövege, hanem a matematika alapoktatásban is lehetséges alternatíva, amennyiben a gyerekek éppen úgy gondolja, a számonkérés ellehetetlenül. Itt-ott már a munkahelyi funkciók megnevezésében is kerülendő a „felelős” kifejezés, mert „nyomasztó” az egyénre nézve. A ma embere egyoldalúan és kényszeresen hajlong az „emberi jogok” előtt. Az egyén érzésvilága és EGO-ja megfellebbezhetetlen „atyaúrsten”, és a földgolyón több milliárd pöffeszkedik ilyen istenekből. Zsolt 119,47 alatt ezt találjuk: **„Gyönyörködöm parancsolataidban, mert szeretem őket.”** A Bibliában számos helyen találkozhatunk a „parancsolat” kifejezéssel, de a humanista fülünknek már nagyon idegenül hangzik, ha a gyakorlati következményekkel együtt halljuk a hétköznapiakban. „Nekünk ne mondja meg senki, hogyan éljünk, mit tegyünk, és mit ne!” No, annál azért intelligensebbek vagyunk, hogy ilyen direkt módon ki is mondjuk, de a passzív ellenállást művészi módon kifejlesztettük. Egyre inkább úgy alakítjuk életünket, hogy lehetőleg ne lásson, ne szólhasson bele senki. Ennek pedig rendkívüli mértékben kedvez egy nagyvárosi gyülekezet, ahova a négy égtáj minden irányából bejárunk egy-egy istentiszteletre. Természetesen, nem „küldetésünk” az egymás

dolgába avatkozás, sőt... (1Pt 4,15 vége). Mindenki úgy éli az életét, ahogy maga értelmezi az Írásokat, és ez még a jobbik eset, ha a Biblia számít, amikor az életvitelünket alakítjuk. A világ szellemiségével szemben csak akkor van esélyünk megállni, ha hitünk megtartásának egyetlen esélyét látva Isten igéjében, azzal újra és újra átítatjuk gondolkodásunkat. A járvány súlyosabb időszaka megtépázta a közösségi együttlét lehetőségeit. Ez adottság, de egyéni felelősségünk, hogy a megmaradt vagy újonnan adódó lehetőségekkel élve erősítsük-e a gyülekezet tagjaival való közösségünket (pl. imaközösségek, házi-csoportok, egymás bátorítását célzó hétköznapi telefonos beszélgetések, stb.). Látszólag két külön dolgról írok, amikor Isten parancsainak feltételek nélküli elfogadását és a gyülekezettel való aktív kapcsolattartást említem. Valójában ezek szorosán összetartozó dolgok. A fentebb már idézett 119. Zsoltárban, amelynek központi témája Isten szavának tisztelete, sőt szeretete, ezt is találjuk: (63) **Barátja vagyok mindazoknak, akik istenfélők, és megtartják utasításaidat.**

A „ne mondja meg nekem senki” és a „ne szóljon bele senki” kiszólások által jelzett attitűd és a közösség (binnen: bátorítás, intés, stb.) tudatos felvállalása nem férnek meg együtt. Az elmúlt időszakban érdekes volt látni azt, hogy viszonylagosan több olyan

testvér élt az internet adta interaktív közösségi lehetőségekkel, akinek ez erőfeszítésbe került akár az eszköz biztosítása, akár annak kezelése szempontjából, mint akinél mind az eszköz, mind a kezeléséhez szükséges képesség adott volt. Ennek jelzésével kizárólag azt szeretném érzékeltetni, hogy sokkal több múlik azon, mit tartunk fontosnak, mint azon, hogy az adott pillanatban milyen lehetőségeink vannak. Sokkal inkább imádkoznunk kell az ige iránti éhségért, az Isten és népe utáni vágyakozás lelkületéért, mint a lehetőségeinkért! *Ezt mondom az Úrnak: Te vagy az én Uram, rajtad kívül nincs, ami jó nekem. A szentekben, akik a földön élnek, és a dicsőségekben telik minden kedvem.* (Zsolt 16, 2-3)

Segíts, Urunk, hogy így legyen!

Sólyom Attila

Isten

Uram, olyan egyforma minden szolgád
És oly egyforma minden templomod,
S olyan mindegy, hogy a toronycsúcsokra
Keresztet tűznek-e vagy csillagot.

Uram, én békén hagylak az imámmal,
De Te se kívánj a szívemtől semmit,
Vagyok kopott kőtábla, jaj sok zápor
Mosta le rólam a Te törvényeid.

Uram, teremtők vagyunk mind a ketten,
Amily igaz, hogy a lelkem Te adtad,
Olyan igaz, hogy én formálalak Téged
És nincs Uram, én rajtam más hatalmad.

Mégis Uram, míg ringsz egy fűszál selymén,
Amíg sötétlesz mélyén egy örvénynek,
Amíg csillagbetűkbe írva látlak:
Uram, lesz még találkozásom Véled.

Reményik Sándor

A hit felsőbbrendűsége

Szeretném elhárítani a gondolatát annak, hogy a hit (nem a hiszékenység, hanem az élő hit, Jézus Krisztusban, az Isten fiában) értékelését fizikai vagy bármilyen alkalmazott tudományág segítségével bizonygatni akarjam. Inkább a Biblia szavait idézem, amikor a hit természetfelettségére utalok ebben a néhány sorban. *„A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés”* (Zsid 11, 1).

Amikor Kaliforniában kifejlesztették a koronavírus elleni világhírű vakcinát, remélték, hogy a szer gyógyítani fog, és elkezdtek beteg embereken a kísérleteket. A kezelt résztvevőknek körülbelül felét úgynevezett placeboval oltották be. Olyannak tűnt minden, mint a kísérleti anyag. A betegek nem tudtak arról, hogy nekik nem is adnak be hatóanyagot, miközben figyelték azt, hogy mit mondanak a saját állapotukról. A kísérletben önként, jelentős jutalom fejében vettek részt mindnyájan. A placebo nem gyakorolt semmilyen hatást, a legtöbb szervezet ezt észlelte is, de egyesek a nem létező hatóanyag ellenére „gyógyultak.” Miként lehetséges ez? – Erre egyetlen válasz volt: Ez a „placebo hatás”. Ilyenkor három tényező „gyógyít”: A bizalom, a reménység és a hit. Ezek mind olyan tényezők, amelyeket nem lehet a tudomány oldaláról értelmezni. Ehhez hasonló a gyógyulás tapasztalható a betegekért mondott közbenjáró imádság, aminek ismét sem szerét, sem számát nem tudjuk. A gyógyulás nem függ adott személyektől, előfordul, de nem kapcsolódik egyetlen közbenjáróhoz sorozatosan. Ám, tapasztaltak ilyen gyógyulást az orvosok. Egy beteg korai felgyógyulá-

sához még a híre sem jutott el Magyarországra az amerikai emberkísérletekről, csak a Szputnyik elnevezésű szeréről hallott, amikor hajnal felé egy budapesti kórházba vitt a mentő 40 fokos lázzal egy beteget. A legjobb hazai orvosok, virológus tudósok vették kezelésbe. Szinte találomra készültek beadni neki egy injekciót. Amikor az ápoló az ágyához kísérte, nem sok mindenre volt képes gondolni. Gyerek korában tanult egy igeverset, Ézsaiás könyvéből, és ez hirtelen bevillant a fejébe. Égi vigasztalásnak fogta fel. „*Betegségeinket ő viselte, és fájdalmainkat ő hordozta*” (És 53, 4/a). Jézus Krisztusra gondolt, akiben mindig is hitt. Akkor kizárólag az Üdvözítőre gondolt. A bizalmát bele fektette, benne hitt, benne reménykedett, hogy elvette róla a betegségét. Gondolatainak minden részletét uralta ez a tudat. A fojtogató fájdalomtól felszabadult a mellkasa. Újra szabályosan kezdett lélegezni, és éltette őt a tudat: Elvette róla a covid fertőzést Jézus Krisztus. Nincsen erre más elfogadható magyarázat, mint az, hogy a mustármagnyi hite Jézus Krisztusban, a legnagyobb orvosban gyógyítani kezdte őt. A föld túlsó oldalán lévő kórházban, eközben számlálni kezdték, hogy mennyien gyógyultak meg a betegek imádság hatására. Megállapították az eredményt számszerűen. Nem tudták a jelenséget megmagyarázni. Azt sem állították, hogy lényegesen több, vagy kevesebb volt-e a hit általi gyógyulások száma. Azt viszont nem tagadták le, hogy bizonyítottan volt hit általi gyógyulás. Publikálták a szaklapokban, hogy imádságra felgyógyultak a betegek. Annak ellenére, hogy újabban más szerzők úgy formálták a lapok a híreit, hogy erősödjön a tagadás az élő hittel szemben. Ezek a betegek csak a halá-

lukra gondoltak. Így azok ezres tömegével haltak naponta Maine, New York keleti, és Kalifornia nyugati parti államokban.

Ne felejtjük el, hogy Isten gondolataiban a testi halál nem csapás és nem is a Teremtő bosszúja. Nem is a fajgyűlölők szándéka szerint kaszálja le a halál a beteg emberek milliőit. Isten gondolataiban az emberi gonoszság az ellen-szenves, nem az ingatag társadalmi helyzet. Isten tudja, hogy az üdvösségben az ő fiának, Jézus Krisztusnak az áldozata által lehetséges a legdrágább cél, az örök élet megnyerése. Ám az élet és halál igazi Ura, képes arra, hogy egyeseket a földi létben marasztaljon, míg másokat, a szentek kérésére hazarendeljen, amíg egyetlen énekes hiányzik az Urat dicsőítő mennyei kórusból.

Szebeni Olivér

Gyülekezeti életképek, beszámolók

Istentisztelet és bemerítés

Július első vasárnapján, az úrvacsorai istentisztelet keretében került sor Csán Krisztina bemerítésére. Hálás vagyok az Úrnak, hogy kegyelmében hordoz bennünket, hogy Jézusra nézve ajándékol adta számunkra a megtérést, az imádságot, a Vele való kapcsolat lehetőségét. Az igehirdetésben a szabadság szó többször is előkerült. Minden embernek más juthat erről eszébe; év végével szabadság a vizsgák vagy az iskolai kötelezettségek alól, szabadság a munkából, szabadság egy nehéz helyzetből, egy káros szokástól való megszabadulás, vagy egy tehertől, amelyet már régóta cipeltünk. Isten látja az életünket, a nehézségeinket, tudja, hogy mire van szükségünk. Ha arra gondo-

lok, hogy Istenhez bármikor fordulhatok imádságban, vagy csak tudom, hogy nem vagyok egyedül, mert Ő itt van, az is egyfajta jóleső szabadságérzettel tölt el. Ő általa van lehetőségünk a megtérésre, bűneink terhe alól való felszabadulásra, de akár a legapróbb dologban is képes változást hozni az életünkben. Bátorít, kitart mellettünk, szeret benünket, formál, segít, ha szükségünk van rá, de hagyja, hogy szabad döntést hozzunk. Jó volt az igehirdetés során ezeken újra elgondolkodni, és sorra venni azokat a helyzeteket, amikor én is megtapasztalhattam Isten felszabadítását.

Krisztina bizonyágtételében elmesélte azokat a helyzeteket, ahol Isten vezette őt, ahogyan ide is, a gyülekezetbe is egy számára nagyon fontos személyen keresztül hívta az Úr. Örömmel és hálával gondolok arra, hogy Krisztával és a gyülekezettel imában és hitben, Isten szeretetében felszabadulva, együtt ünnepelehetünk ezen az alkalmon. *„Közel van az Úr mindenkihez, aki hozzá kiált, mindenkihez, aki tiszta szívből hívja.”* (Zsoltárok 145, 18)

Ágoston Vivien

Ifitábor 2021 beszámoló

Az idei ifitáborra július utolsó hetei közt került sor, s okkal gondolhatom úgy, hogy ez egyike volt azoknak az ifitáboroknak, amit a legjobban vártunk mindannyian, és amire nagy szükségünk volt. Idén is Karádra mentünk, és bár néha jól esik a változatosság, mindig úgy érzem magam, mintha a második otthonomban lennék, amikor ott töltjük a hetet. Az idei témánk a mennyország volt, és bár képtelenség ilyen rövid idő alatt egy olyan örökké tartó létet magában foglaló helyet átbeszélni, mint a

mennyország, mégis az alkalmak után, amiket Floch Gábor tartott, most úgy érzem, egy kicsit jobban megértem, jobban el tudom képzelni, hogy milyen lehet, és segített abban is, hogy a téves gondolatokat eloszlassa. Emellett nagyon sok olyan dolgot említett és idézett még a hét alapjául szolgáló könyvből is, illetve a saját tapasztalatokból, beszélgetésekből is, ami rengeteg üzenettel gazdagított. Az egyik ilyen ez volt: „Akire hallgatsz, annak engedelmeskedsz. Akinek engedelmeskedsz, arra fogsz hasonlítani. Akire hasonlítasz, azzal fogod eltölteni az örökkévalóságot.” Elgondolkodtatott, hogy vajon minden helyzetben tényleg Isten hangját hallom-e meg elsőnek, arra figyelek-e, vagy a saját kifogásaim és kétségeim, amik azon vannak, hogy elfedjék az igazságot, ami viszont csak Istennél van. Az utolsó néhány nap közös alkalmán pedig Kántor Tamás hozott üzenetet, amelyek közül az fogott meg a leginkább, mikor azt a példát hozta, amikor egy biciklifutamot a tévéből, elzárkózva nézett egy ember, miközben a háta mögött az úton haladtak el a versenyzők. Ez olyan gondolatok felé vitt el, hogy vajon az életet mennyire élem meg, és miközben azt hiszem, hogy a részese vagyok, valójában csak elrepülnek a fejem felett az események a nélkül, hogy igazán megélném azokat? A közös alkalmakon kívül rengeteg minden volt még, amit meg szeretnék említeni, mert mind számtalan élményt adott. A közös játékok, a személyes beszélgetések, a Just Dance klub felejtetlen produkciói, röplabdázás addig, hogy a sötétben már a labdát sem láttuk, a csoportbeszélgetések, amiken jobban ki tudtunk bontani egy-egy kérdést, a harmat áhítat, amely nagyon jól esett a friss reggeli levegő miatt a testemnek és

az üzenetek Istenre néző fókuszja miatt a lelkeknek is. A Balaton most tényleg a magyar tenger volt a hatalmas hullámaival, nagyon jól szórakoztunk a parton is. Emellett három különleges vendégeket váró alkalmunk volt, ahol meglátogattak minket a balatonszemesi és a rákoskeresztúri ifi tagjai, és együtt töltöttük az esti alkalmakat, csak úgy zengett a hangunk a táborház mellől. Igazán emlékezetes hét volt, rengeteg jó történet, a nehézségekben pedig ott voltunk együtt imában Isten előtt.

A morzsaszedegetésen mindig megosztjuk egymással, hogy mik voltak a tábor legemlékezetesebb pillanatai, és erre mindig kell egy kis idő, hogy kigondoljuk a mondandónkat, de hiába, csak az én részem után fogalmazódott meg bennem, hogy mit is adott nekem a hét. Három dolog volt, amit szerettem volna, hogy megvalósuljon: minőségi idő beszélgetéssel, társasjátékkal, jókedvű szórakozással; éjjel a csillagos eget, reggel a napfelkeltét nézni; Isten közelségében lenni. És úgy mentem haza, hogy mindet kipipálhattam, telve voltam élményekkel, frissességgel, és megtapasztaltam azt, amire olyan régen szükségem volt: találkozásra. Egymással és Istennel. *„És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ott legyetek ti is.”* (János 14:3)

Ágoston Vivien

TAHI AD.2021. || Harcosok Klubja

Krisztus születése után 2021-ben, július hónap 26-ik napjától kezdve 7 napon keresztül megszállva tartottuk Tahit több, mint 70 Harcosal együtt. Elszántak, eltökéltek, kemények és harco-

sak voltunk, de mindezek mellett viccesek, játékosak, vidámak és együttérzők is. Mindennap edzettük a testünket, de a lelkünkről sem feledkeztünk meg. Tudtuk, hogy a Vezérünk, aki főntről figyelt minket velünk van a küzdelmeinkben, a mindennapjainkban!

Délelőttönként tanulhattunk bibliai harcosokról, megtudhattuk, hogy nekik milyen küzdelmeik voltak, vajon mi foglalkoztatta őket. A délutánokban elsősorban a testünket edzettük úszással,

focizással, számháborúval, kincskereséssel, de a kezünket is ügyesítettük kézműveskedéssel. Többször vettünk részt kemény éjszakai menetelésekben, de nem sopánkodtunk miatta. Tudtuk, hogy ez csak megerősíti a testünket, lelkünket. Volt, hogy felkerekedtünk és átkeltünk a Dunán, hogy meghódítsuk Zebegény dombjait, hegyeit, rétesező helyeit, kilátóit. A táborozásunk végére megfigyeltem, hogy a Harcosok testben keményebbé, lélekben erősebbekké váltak! Ugye ez neked is feltűnt?

Szomor Tamás

Innen – onnan

Ne félj!

Martint a szülei minden évben elvitték a nagymamájához a nyári szünetben. Egyszer a fiú azt mondja a szüleinek:

„Most már elég nagy vagyok. Mi lenne, ha idén egyedül mennék a nagymamához?” Rövid beszélgetés után a szülők beleegyeznek. Apával állnak a peronánál, integetnek és apa ad neki egy utolsó tanácsot, miközben Martin azt gondolja: „Tudom, hogy ezt már százszor mondtad nekem!” Mindjárt indul a vonat, és az apa azt súgja: „Fiam, ha hirtelen rosszul érzed magad, vagy félsz, akkor ez legyen nálad!” És valamit a zsebébe tesz.

A fiú most először ül egyedül, a vonaton ülve, szülei nélkül. Látja az ablakon a tájat, körülötte idegenek rohannak, zajt csapnak, jönnek-mennek, a kalauz megszólítja, hogy egyedül utazik? Valaki még szomorúan is néz rá. A fiú kényelmetlenül érzi magát és fél. Lehajtja a fejét, az ülés egyik sarkában összekuporodik, könnyek szöknek a szemébe. Eszébe jut, hogy az apja tett valamit a zsebébe. Remegő kézzel keresi ezt a papírdarabot, kinyitja: „Fiam, az utolsó kocsiban vagyok.” Így van ez az életben is. Ha az Úrral éled az életed sosem vagy egyedül ha kell előtted megy, ha kell pásztorol, ha kell tenyerén hordoz. Minden azon múlik, hogy te ott hordozod-e őt a szívedben. Ezekben a napokban, amikor minden arról szól, itt a negyedik hullám. Amikor talán azon gondolkodsz, beoltasd-e magad vagy nem? Amikor félelmeid vannak oltástól, az Úr azt mondja ne rettegj. Amikor aggodsz hozzátartozóidért, szeretteidért az Úr azt mondja ne félj. Ne félj, ne rettegj, mert ő van veled. Történetünkben az édesapa egy kis papírdarabot tesz a fia zsebébe, amire az van írva: utolsó kocsiban vagyok. Legyél ma te is olyan mint ez az édesapa.

„Maga az Úr megy előtted, ő lesz veled. Nem hagy el téged, és nem marad

el tőled. Ne félj hát, és ne rettegj.”
(5Mózes 31:8)

Pilissy Béla, Közreadta:H.A

HOMOKDŰNE

1872.november 12-én, késő délután két férfi bandukolt a Keleti tenger partján. A közeli városból jöttek, üzleti ügyben jártak ott. Most gyors léptekkel igyekeztek, hogy falujukat elérjék. A szél hevesen fújt és a tarajos hullámok félelmetesen zúgtak. A férfiakat ez nem nagyon izgatta, mert már sok ítéletidőt mértek, és egyébként is élénken társalogtak. Megérkeztek falujukhoz, ahol is útjuk elvált. A gazda kezét nyújtott a tanítónak, és ezt mondta: Én már csak annál maradok, hogy aki a Biblia minden szavát el akarja hinni, annak hét-szer kell bekötni a szemét és félretenni a józan eszét. Itt van például ez a mondat: "Ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorjál a tengerbe! És szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, meglesz néki, amit mondott."Higgye, aki tudja! - Közben a magas dűnére mutatott, mely a csűrét és lakóházát védte a hullámoktól. A tanító komolyan ránézett és azt mondta:- Én hiszem, hogy "Nem ember az Isten, hogy hazudjék, és nem embernek fia, hogy megváltozzék." A gazda fejcsóválva nézett rá és így szólt: - Jól van tanár úr, ha ön ennyire hisz a Bibliában, akkor parancsoljon a hegynek. Én megengedem, és kockáztatom vele a házamat és az udvaromat. De az is meg van írva: "Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!" - figyelmeztette a tanító. Erre a gyalázkodó férfi felemelte jobbát a dűne felé és hangosan mondta:-Kelj fel és ugorj a tengerbe! A hegy meg se mozdult. A gazda felnevetett és így folytatta: Még egy ajánlat, tanár úr. Adok a

hegynek egy napi gondolkozási időt, és ha holnap estig a tengerbe ugrik, akkor ne legyen egy szó sem a Bibliában, amit el ne hinnék. - Barátom, gondoljon az intésre: "Ne tévelyegjetelek, Isten nem csúfoltat meg, mert amit vet az ember, azt aratja is." Néhány óra múlva megkezdődött az elemek tombolása, bömbölt a vihar, a tenger felől hatalmas szökőár közelített az éjszaka közepén. A gazda és a családja a háztető recsegésére ébredt fel, a szolgálók izgatottan kiáltották: -Ó, Uram, gyorsan kifelé, a dűne valahol meghasadt, az ár zúdul befelé a faluba. A gazda kisietett, a jószág már térdig vízben állt. Kiengedtek minden állatot, a tehenek böggve elrohantak a lovak úgyszintén. Az emberek a padlásra menekültek, a víz hamarosan előntötte a földszinti szobákat. Akkor az egyik szolgáló felkiáltott: - Isten, légy irgalmas hozzánk, elvesztünk! Az anya megölelte gyermekeit, és sírni kezdett. Kislánya összetette a kezét és hangosan imádkozott: - Ó, terjeszd ki Jézusom oltalmazó szárnyadat... Kis testvére ismételte az imádságot, mire az anya is szólani kezdett: - "Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, és megszabadítlak téged", majd könnyörögni kezdett Istenhez. A gazda ezt hallva így sóhajtott: - Uram, segíts, nem énérettem, de az én szegény gyermekeimért. Ments meg minket! Reggel felé csendesült a vihar, a gazda kinézett a padlásról. Hirtelen térdre esett a látványtól és sírni kezdett. A dűne, amelyre néhány órával ezelőtt gúnyos kihívással mutatott, eltűnt. A hullámok szétszaggatták. A csúrt elragadta az örvény, a házuk is megrongálódott, de a padlást nem érte el az özönvíz. Mikor a gazda ez után a félelmetes élmény után találkozott a tanítóval, könnyes szemmel mondta: -"Nem ember az Isten, hogy hazudjék, és nem em-

bernek fia, hogy megváltozzék." - Hála Istennek, megtanultam hinni!

Közreadta: Huszta A.

Gondolatok

ISTENI EGYSOROSAK

- Ne azt kívánd, hogy minden könnyen menjen. Kívánd azt, hogy legyen erőd legyőzni a nehézségeket!
- A szeretet nem érzélgősség, hanem a másik érdekében tett akció. (Cseri Kálmán)
- Nem az számít, hogy milyen a külsőd -, az számít, hogy mi árad a bensődből!
- Azért teremtette Isten a könnyeket, hogy kitisztíthassuk a lelkünkben porként lerakódó fájdalmakat. (Papp Csilla)
- Nem az a fontos, hogy egyik - másikunk milyen korhatárt ér el, hanem az, hogy ki hogyan élt. (Árkossy Károly)
- A jó szó, a szép beszéd és a meleg tekintet gyógyszer a szív számára. (dr.Papp Lajos)
- .Az életben nem az lesz boldog, aki sokat kap, hanem aki sokat ad.

Gyerekszaj

- Lillával az "Alma együttes" koncertjén voltunk - hallgatja a zenét, a vicceket két szám között. Egyszer csak megszólal: "Milyen jófejű ez a bácsi..." (Bukovszky Klárától)

-Dani a Csiksomlyói kegytemplom Szűz Mária szobra mellett az oltárról visszatekint a templomra: "Apa, miért ilyen szép ez a ház?" H. Dani

Gyülekezetünk betegei

Almádiné Tóth Kata- Szabó Mária
lin

Husza Tiborné Szebeni Gyuláné

Kántor Ida Szikszai Lajosné

Kovács László és neje Szlepák Otília

Németh Györgyné Szűcs Borbála

Puskás Zoltán és neje Tóth Mirella

Rumbold Gyula Verik Lajosné

Sebők Györgyné Vékony Józsefné

Stubnya Tiborné Vida Sándorné

"Boldog, akinek segítsége és reménysége van az Úrban." (Zsolt.146:5)

Szeretettel kérjük a testvéreket, hogy a testi-lelki betegekért ne feledkezzenek meg imádkozni! Jézus Krisztus az orvosok Orvosa meghallgatja a hitből fakadó imákat. Betegeink címe, telefonszáma Boros Dávid lelkipásztornál.

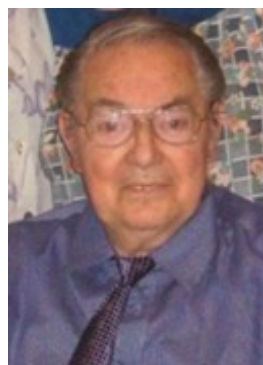
Emlékezünk

Mai korunk embere előtt kevésbé ismert hogyan éltek 50, 80 évvel ezelőtt az emberek. Husza Csabáné Valika segítségével megismerhetjük a száz éve született Kárpáti Tivadarné küzdelmes életét, életútjának bemutatásán keresztül pedig bepillantunk a korabeli társadalom helyzetébe. Mivel az élettörténet több oldalas, ezért a Testvérek újság mellékleteként jelentetjük meg.

Szerkesztő

Akik elmentek közülünk

Dr. Pálos Tibor /Pálosné Dr. Kubina Ilo-
na férje/ május 25-én életének 83. évé-
ben elhunyt.

Hetzke József testvér július 30-án életének 90. évében az örök hazába költözött. Búcsúztatását aug. 25-én a Kispesti temetőben Mészáros Kornél és Boros Dávid testvérek végezték. Vigasztalást kívánunk a gyászoló családoknak a gyülekezet nevében!

Hirdetés

Szeretettel kérjük a Testvéreket, hogy a járványhelyzetre tekintettel adományait elektronikus utalással küldjék meg a Gyülekezet számlaszámára.

Budapest József Utcai Baptista Gyülekezet számlaszáma: 11708001-20052126-

Budapest József Utcai

Baptista Gyülekezet

1084 Budapest,

VIII. József u. 12.

www.jozsefutca.hu

„Folyóirat” rovatban is olvasható

újságunk!

Rendszeres alkalmaink

Vasárnap

9:30 imaóra,

10:00 istentisztelet

Szerda este 18:00 bibliaóra